

CHƯƠNG I

Em ôm con Bích Ty vào lòng: Rứa là mình mất mẹ rồi Ty ơi.

Bích Ty tròn mở đôi mắt ngây thơ, nhìn em:

- Chị nói chi lạ rứa chị Vy, mẹ đang làm bánh bột lọc sau bếp mà, mất mô mà mất.

Em lắc đầu:

- Ty không hiểu chi hết, chị muốn nói là ...

Em im bật. Ty nó chưa đủ trí khôn để nghe lời em giải thích, cả Cu Quang nữa, suốt ngày rong chơi, đánh bi đánh đáo, tuổi hồn nhiên căng tròn đôi mắt trong suốt suy tư Nó không có thì giờ để lo âu, để suy nghĩ, dù một giây phút thôi, rằng mẹ của chúng em, mẹ dịu hiền, mẹ tiên nga đang nói rộng vòng tay, đang mở dần cánh cửa trầm hương, vùng thiên đường diễm ảo của riêng bốn mẹ con em, để chào mừng, để ríu rít đón nhận một người đàn ông không phải là ba.

Em thù ghét, em oán hờn người đàn ông đang thay thế hình bóng ba trong trái tim cô đơn từ lâu của mẹ. Mẹ còn trẻ và đẹp, em biết như vậy vì mỗi lần ra phố vẫn có nhiều người nhìn theo mẹ với đôi mắt đầy chiêm ngưỡng.

Nghe nói ngày xưa mẹ là hoa khôi của trường Đồng Khánh, lắm người theo đuổi, nhưng mẹ chỉ yêu có mỗi mình bạ Đạo đó ba chỉ là một anh học trò nghèo, học trên mẹ ba lớp bên Quốc học, hai trường sát cạnh, chỉ cách nhau con đường nhỏ. Một buổi chiều ba đạp xe lạng quạng thế nào tông phải mẹ làm chiếc cặp văng ra xa và mẹ té sấp xuống lề đường. Các bạn kéo đến xem đông quá làm ba luống cuống đến tức cười. Mẹ bảo, nhìn cứ chỉ lúng túng, nửa ngượng ngùng, nửa sợ hãi của ba mà mẹ tội nghiệp đến quên cả đau. Rồi ba và mẹ quen nhau từ đó.

Mỗi tình thật êm đềm và thơ mộng như màu trời xanh muôn đời soi mặt nước sông Hương. Ban đầu thì ông bà ngoại không chịu gả mẹ cho ba vì vấn đề môn đăng hộ đối. Ông ngoại ngày xưa là quan nhất phẩm triều đình, dòng dõi danh gia vọng tộc. Còn ba mồ côi cha, bà nội chỉ có một sạp hàng bán đồ gốm ngoài chợ An Cựu để làm kế sinh nhai, nuôi con ăn học nên người.

Tuy nghiêm khắc, nhưng ông bà ngoại rất cưng chiều con cái, nhất là mẹ, vừa học giỏi lại vừa nét na đầm thắm. Thấy ba và mẹ yêu nhau quá, ông bà ngoại không nỡ làm khổ con, nên một đám cưới đơn giản được cử hành, nối liền

hai tâm hồn, hai cuộc đời riêng biệt, từ đây chung một mái nhà, bao ngọt bùi chia sẻ cho nhau.

Ngày ba mất, em mới lên tám, Quang lên năm và Bích Ty chưa đầy một tháng.

Sau đám tang ba, mẹ đau một trận tưởng chết. Không khí trong nhà ngọt ngạt khó chịu. Di Nguyệt sang thăm mẹ mà cứ ngồi khóc sụt sùi cả ngày nơi ngưỡng cửa.

Bà nội thì lo thang thuốc cho mẹ, vừa săn sóc cho Bích Ty Em còn nhỏ quá, chưa giúp đỡ được gì cho mẹ cả. Em chỉ biết ngồi bên giường mẹ, cầm lấy đôi tay gầy guộc rung rung: "Mẹ Oi, mẹ đừng chết nghe mẹ!".

Mẹ mở đôi mắt buồn nhìn em:

- Thúy Vy, đừng khóc con, mẹ không chết mô, mẹ phải cố gắng sống với con và các em chứ. Cu Quang mô rồi con? Coi chừng trông em, đừng để nó ra nắng rong chơi rồi đổ đau đổ ốm thì khốn.

Một thời gian thật lâu, mẹ mới lành bệnh. Nghe bà nội nói bởi vì mẹ đang non ngày non tháng, lại gặp chuyện quá đau lòng nên mới sinh bệnh. Qua khỏi được cũng nhờ ơn trời phật.

Sau ngày ba mất, hình như mẹ càng yêu em hơn lên, cả Cu Quang và Bích Ty nữa. Bích Ty càng lớn càng xinh đẹp giống mẹ như khuôn, nhất là cái miệng, đôi môi dày vừa vặn, mỗi khi cười trông như đóa hoa tường vi.

Mẹ thôi không đi làm nữa. Mẹ bảo đi làm một ngày hai buổi không có thì giờ săn sóc các con. Mẹ bàn với bà nội sửa sang lại căn nhà cho thoáng đạt, rồi mở tiệm tạp hóa buôn bán kiếm lời sinh sống. Nhờ trời thương, cửa hàng mẹ em càng ngày càng đông khách, cho nên đời sống mẹ con em trở nên thoải mái dễ chịu. Rồi em thi chuyển cấp vào lớp sáu trường Trưng Vương đạt hạng giỏi, mẹ đã ôm em vào lòng khóc thật lâu. Những giọt lệ mừng rỡ nóng hổi lăn dài trên đôi má trắng ngần của mẹ, đầm ướt mái tóc thắt bím chấm vai của em. Mẹ đã dẫn em đi khắp trường, chỉ từng khóm hoa, bụi cỏ và nhắc lại những kỷ niệm thuở thiếu thời, hồi mẹ còn là một nữ sinh ngây thơ của trường này, vành nón lá nghiêng duyên mỗi chiều tan học thả bộ qua cầu Tràng Tiền, muôn tà áo trắng tung bay như ngàn cánh bướm.

Mẹ lại nhắc đến ba, đến mối tình đẹp như bài thơ giữa người con gái trâm anh quyền quý và người học trò nghèo áo rách sòn vai.

- Thúy Vy à, ngày xưa mẹ thường hái trộm hoa mimosa cạnh văn phòng bà hiệu trưởng đem ép tặng ba, mặc dù có lệnh cấm.

Có một lần mẹ bị bà hiệu trưởng bắt gặp quả tang, mẹ bị phạt bốn giờ cấm túc, từ đó mẹ thất kinh luôn, không dám hái nữa.

Ánh mắt mẹ rạng ngời nhìn lên những chùm mimosa nở rộ trên cành, màu lá xanh biêng biếc lấp lăm lấp những nụ hoa vàng lả lơi trong làn gió thoảng nhẹ. Trước mắt mẹ, chắc hẳn một vùng quá khứ ngọc ngà đang trải rộng, khung trời hoa bướm ngày thơ như bùng sáng trong tâm hồn người thiếu phụ cô đơn. Em rộn rã trong vòng tay mẹ, đôi môi tường vi của mẹ liền thoảng kể chuyện về ba. Những câu chuyện hết sức người lớn mà ở tuổi em, em không thể hình dung được, em không thể tưởng tượng ra được. Em chỉ biết rằng, em chỉ hiểu rằng mẹ đang nghĩ về ba, mẹ đang nhớ đến ba nhiều lắm. Mẹ mở một bữa tiệc nhỏ để mừng em lên cấp hai. Có cả ông bà ngoại và dì Nguyệt sang mừng nữa. Em được mẹ thưởng cho một con búp bê thật to, gần bằng nhỏ Bích Ty đã lên ba. Ông bà ngoại cho em chiếc xe đạp, nhưng mẹ bảo Thúy Vy còn nhỏ chưa đi được, phải bọc giấy lại treo trên gác. Chú Minh cho em khẩu súng bắn ra lửa, nhưng cu Quang đã giành mất. Nó bảo rằng con gái mà chơi súng gì. Em vui vẻ cho nó sau khi cũng yêu nó một cái trên trán, vàng trán rộng giống hệt ba, gan lì và cương nghị. Cả nhà hôm đó được ăn một bữa cơm ngon lành. Mẹ nấu ăn tuyệt diệu, em mê nhất là món chả tôm, săn cứng và giòn không thể tả. Mẹ nhìn em âu yếm rồi quay sang dì Nguyệt:

- Con Thúy Vy thích ăn chả tôm giống hệt anh Bảo ngày xưa.

Những ngày tháng êm đềm lặng lẽ trôi qua Em đã lên lớp tám. Cu Quang lớp năm và bé Bích Ty đã chập chững vào mẫu giáo. Em không làm sao quên được ngày mà đám mây mờ cuối chân trời xa đã theo cơn lốc đến bao phủ lấy nguồn hạnh phúc bao la đang rạng ngời mái ấm gia đình. Đó là ngày giỗ đầu người cậu cả của em, và người đàn ông đó như một vị hung thần hiện đến xô đẩy hình bóng ba em ra khỏi trái tim mẹ. Nghe dì Nguyệt bảo với cô bạn:

- Anh Huy đó ngày xưa trồng cây si chị Hà tao. Nhưng chị Hà chỉ yêu anh Bảo và anh chàng thất vọng vào Sài Gòn cưới vợ. Hình như hai người đã ly dị nhau sau ngày cưới mấy tháng. Không hợp nhau làm sao mà ăn đời ở kiếp với nhau được. Chừ thì anh chàng vẫn còn cô độc.

Em liếc nhìn người đàn ông đang ngồi nói chuyện với mẹ, đôi mắt đầy say đắm. Mẹ vẫy em lại:

- Chào bác Huy đi con.

Em vẫn nhìn vào mặt người đàn ông tên Huy Ông ta cầm lấy tay em:

- Cháu đầu lòng của Hà đấy hả? Xinh quá, đôi mắt ướt giống hệt mẹ. Cháu tên gì?

Em đáp cốc lốc:

- Thúy Vy.

Người đàn ông cười:

- Tên cháu đẹp ghê Hà khéo chọn tên cho con.

Em ghét nhất là ông ta cứ gọi mẹ bằng tên hồi còn con gái chứ không là chị Bảo như mọi người đã kêu. Mẹ nhìn em:

- Thúy Vy không được hỗn với bác. Con trả lời rúa mà nghe được à?

Tủi thân vì bị mẹ mắng trước mặt người lạ, em rung rung nước mắt:

- Con xin lỗi mẹ.

Mẹ nghiêm mặt:

- Xin lỗi bác Huy nữa.

Em cắn chặt môi dưới, im lặng. Mẹ thúc giục:

- Xin lỗi bác Huy đi Vy.

Một giây suy nghĩ, em buống bình vượt khỏi tay nắm của người đàn ông, chạy vụt ra sân, nhập bọn với đám trẻ. Tiếng mẹ đuổi theo giận dữ:

- Thúy Vy ! Thúy Vy!

Tiếng người đàn ông xen vào:

- Thôi Hà, cháu nó còn dại.

Chiều hôm đó về nhà, mẹ có vẻ còn giận em. Suốt buổi tối, mẹ không nói với em một lời. Đồng hồ gõ mười tiếng, mẹ giục cu Quang đi ngủ, rồi mẹ bông Bích Ty lên giường. Gương mặt mẹ lạnh lùng, cố tình không để ý đến em. Bà nội tới cạnh em:

- Thúy Vy, mẹ mi giận mi hả?

Em giả vờ lắc đầu:

- Con không biết.

Bà nội thắc mắc một mình:

- Con mẹ Bảo tối ni chi lạ ghê Ai làm chi mô mà cứ thờ dài thườn thọt.

Em ngược lên:

- Khuya rồi, mẹ đi ngủ đi.
- Kệ tao, con ni lạ. Bữa ni mi cũng thức khuya dữ.

Em đến ngồi bên bàn học:

- Con học bài mà, gần thi học kỳ rồi mẹ Ơi.

Càng về khuya, không gian càng thanh vắng. Em nghe rõ tiếng thạch sùng tặc lười trên trần nhà. Trước mặt em, bức ảnh bán thân của ba đang tươi cười nhìn em âu yếm. Em có cảm tưởng như ba đang cử động. Ánh mắt đó, nụ cười kia sắp chìm khuất trong tâm hồn mẹ được sao? Mẹ Ơi! Ba ơi! Sao con khổ thế này. Em gục đầu vào cuốn sách để ngủ. Một bàn tay ôm nhẹ vai em:

- Thúy Vy, con giận mẹ đó hả?

Em chậm rãi ngẩng lên bắt gặp đôi mắt đẫm lệ của mẹ. Mẹ đang nhìn em chờ đợi câu trả lời. Em hối hận quá:

- Mẹ tha thứ cho con.

Mẹ áp má vào tóc em:

- Con đang nghĩ xấu cho mẹ đó phải không?

Em ấp úng:

- Con mô dám rủa.

Mẹ cười buồn:

- Lần đầu tiên con nói dối mẹ. Thúy Vy à, con còn nhỏ lắm, con chưa hiểu được những gút mắc của người lớn đâu. Đừng làm cho mẹ buồn.

Mẹ dìu em đứng dậy:

- Thôi, đi ngủ con. Khuya quá rồi.

Em tắt đèn bàn học, lặng lẽ theo mẹ vào phòng. Mẹ dẫn mừng lại đàng hoàng, sau khi hôn nhẹ lên trán em. Em thao thức hoài không ngủ được. Lời mẹ nói cứ văng vẳng bên tai. Vâng, em còn nhỏ quá. Em chưa hiểu được những phức tạp trong tâm hồn người lớn. Nhưng em vẫn chắc chắn biết rằng, một người đàn ông xa lạ sắp chen chân vào mái gia đình này giành đi của chúng em rất nhiều tình thương mến của mẹ. Em còn nhớ cách đây một tuần, mẹ đến đón em ở trường, con Cúc Nhật khen lầy khen đê:

- Mẹ của mi đẹp can không nổi Vy ơi. Giống hoa hậu Nhật Bản ghê đi.

Em sung sướng ngây dãi:

- Con ni xạo, làm như mi quen với hoa hậu Nhật Bản không bằng.

Cúc Nhật chu môi:

- Có hình đăng trên báo chớ bộ, để khi mô tao đem tới cho mi coi.

Con Thủy Tiên xen vào:

- Mẹ mi đẹp như rứa, thì mi dễ có ba mới lắm Vy ơi !

Em trừng mắt:

- Nói tầm bậy đi. Coi chừng tao giận đó.

- Tao nói thiệt mà. Mi có thấy mẹ con Hoàng Anh không? Đâu có đẹp bằng mẹ mị Rứa mà chừ cũng sắp tái giá rồi đó !

Em bịt hai tai lại:

- Tao không thèm nghe, tao không thèm nghe miệng lưỡi yêu tinh của mi.

Em thờ dãi gác tay lên trán, nhìn chăm chăm vào đỉnh màn. Lời con Thủy Tiên thế mà đúng. Em sắp có ba mới thật rồi sao ? Con người mà mẹ bắt em gọi bằng bác Huy đó cũng khá đẹp, tương tự như cái ông gì hay nói trên tivi ấy. Nếu bác ta đừng có tình ý với mẹ, thì em cũng đã có thiện cảm với bác ngay lúc bác hỏi đến tên em. Con người có vẻ đôn hậu và đàng hoàng lắm. Nhưng vì bác ta cứ hay gọi mẹ là Hà, và nhìn em bằng đôi mắt của một người cha nên em không thích, nhất là khi nghe dì Nguyệt nói hiện giờ ông ta không còn gì ràng buộc nữa làm em càng phập phồng lo sợ. Lan man suy nghĩ, em ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Buổi sáng, bà nội gọi gánh cơm hến mù Quỳnh vào cho tụi em ăn điểm tâm. Cu Quang đòi ăn hến khô có nhiều tóp mỡ. Bé Bích Ty ngúng nguẩy làm nũng, bắt bà nội phải dứt mới chịu ăn. Em vừa bung tô lên cho thêm chút ớt, thì chợt nhớ mẹ. Em định lên tiếng gọi, nhưng mẹ đã từ trong đi ra. Bà nội ngẩng lên:

- Con mẹ Bảo ăn hến khô hay nước ?

Mẹ đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa trước trán:

- Con không ăn mô mạ. Sáng ni con ra phố có chút việc rồi ăn ngoài đó luôn.

Em nhìn mẹ, sáng nay mẹ bỗng diện thật đẹp, lộng lẫy hơn bao giờ hết kể từ ngày ba mất. Mí mắt mẹ thoa khá nhiều muối xanh làm đôi mắt viền chì đen của mẹ càng sâu thẳm. Đôi má phớt hồng đào làm chiếc mũi càng tăng vẻ thanh tú t

rên chiếc miệng nhỏ xinh với làn môi màu son hồng phách. Bích Ty rời bà nội chạy đến bên mẹ, mân mê tà áo vàng hoàng yến:

- Mẹ ơi ! Mẹ đi mô rứa ? Cho Ty đi với.

Mẹ cúi xuống hôn lên trán Bích Ty:

- Mẹ đi công chuyện, con ở nhà ngoan với bà nội nghe.

Quay qua em, mẹ hỏi:

- Thúy Vy chưa đi học hả con ?

Em đáp lí nhí:

- Sáng ni con nghỉ hai giờ đầu. Chín giờ con mới đi lặn.

Có tiếng xe hơi lăn bánh lạo xạo trên con đường trải sỏi dẫn vào ngõ. Em nhìn ra. Bác Huy ! Phải, người đàn ông đang mở cửa xe đó là bác Huy. Bác bước chân vào nhà như một cơn lốc xoáy, nhưng mẹ đã tươi cười đón nhận và bàn ghế, thêm nhà, bực cửa vẫn thản nhiên im lìm trước nỗi mắt mát lớn lao trong em.

Nước mắt em khô đi tự bao giờ và lửa tâm hồn em bắt đầu ngùn ngụt cháy. Em đặt tô cơm hến xuống bàn, chạy nhanh vào buồng đóng cửa lại. Văng vẳng ngoài nhà, tiếng Bích Ty non nớt chào: "Thưa bác", tiếng cu Quang liến thoắng: "Mẹ ơi, mẹ đi phố với bác Huy, nhớ mua cho con một cây súng nghe !"

Em úp mặt xuống gối, tay ép mạnh hai mép gối vào tai, nước mắt tuôn ra như dòng suối. Em mỗi một thiếp đi khá lâu, cho đến khi bà nội gõ cửa buồng kêu khẽ:

- Thúy Vy ơi ! Cúc Nhật tới rủ con đi học tè.

Em ngồi dậy, dùng tay áo chùi sạch nước mắt, rồi mở cửa bước ra. Cúc Nhật kêu lên:

- Mi đau à ?

Em nói dối:

- Ừ, tao hơi mệt một chút

- Liệu đi học có được không ?

- Được chứ. Mi chờ tao thay áo nghe.

Em và Cúc Nhật đi bộ qua cầu Gia Hội. Cúc Nhật nhìn đồng hồ:

- Còn sớm lắm, mi với tao qua phố chơi một chút nghe. Mi ăn sáng chưa ?

Em nhớ em có ăn một tô cơm hến hồi sớm, nhưng bao tử em như trống rỗng. Hình như em đã bỏ dở hơn hai phần tô cơm khi nhìn thấy bác Huy đi vào nhà. Em hỏi Cúc Nhật:

- Chi rứa, bộ tính bao tao hả ?

Cúc Nhật cười:

- Tao đói bụng quá, định rủ mi đi ăn luôn cho vui. Mình vào Ngã Giữa ăn bún bò nghe.

Một chiếc xe Toyota màu xanh từ ngã Hàng Bè chạy lên. Em thoáng thấy màu áo hoàng yến của mẹ bên cạnh người lái. Lúng túng, em vờ đánh rơi chiếc khăn mù soa xuống đất và làm bộ ngó xuống kiếm tìm. Nhưng Cúc Nhật đã vỗ vai em la to:

- Mẹ mi tề, mẹ mi tề, Thúy Vy.

Em giả đồ ngơ ngác:

- Mô ? Mô ?

- Mẹ mi ngồi trên xe xanh vừa chạy ngang đó. Chao ôi, mẹ của mi còn đẹp hơn cả Diễm My nữa.

Lần đầu tiên em không thích nghe người ta khen mẹ đẹp. Lần đầu tiên em ao ước lạy trời cho mẹ em xấu thật xấu để không ai thèm nhìn, để mẹ hoài hoài là của chúng em. Em lẩm bầm:

- Mi ngó lầm rồi Nhật, không phải mẹ tao mô.

Cúc Nhật quả quyết:

- Mẹ mi rõ ràng mà

Em bịa:

- Mẹ tao về quê chưa lên mà.

Cúc Nhật cứ khăng khăng:

- Chắc sáng ni mẹ mi mới lên đó.

Em không trả lời, quay trở lại:

- Mi ăn một mình đi, tao không ăn mô

Em đi về hướng bên xe buýt, Cúc Nhật chạy theo:

- Vy, Vy, chờ tao với. Thôi để tao mua bánh mì gà hai đĩa lên trường ăn nghe.

Em nhìn con bạn thân:

- Mất công mi ghê Đừng giận tao nghe.

Cúc Nhật cười nhẹ:

- Con ni chi lạ ghê Nhiều lúc mi bốc đồng như đồ điên ấy.

Em cố làm mặt vui để Cúc Nhật đừng để ý nữa. Hai đứa vui vẻ từ bên xe cho đến trường. Em cười nói huyền thuyên, cố quên đi sự việc vừa xảy ra: Sáng nay mẹ đi chơi với bác Huy chứ chả có công chuyện gì cả.

Vừa bước vào lớp, em thấy con Thủy Tiên cứ nhìn em tùm tùm cười hoài. Em lại gằn nó:

- Chi mà cười thích thú rứa mi ?

Thủy Tiên vẫn cười:

- Không chi hết, con ni tò mò quá ta.

Cúc Nhật đến kéo tay em ra khỏi lớp:

- Vy nì, tao vừa nghe con Thùy nói, nó với Thủy Tiên mới gặp mẹ mi đi ăn sáng với một người đàn ông.

Em nóng mặt:

- Mấy tụi vô duyên, ăn cơm nhà bàn chuyện thiên hạ. Mặc kệ mẹ tao, có ai ăn hết của tụi nó mô mà bàn ra tán vào.

Thấy em giận, Cúc Nhật nói lảng:

- Thôi đừng để ý đến chuyện đó nữa, tụi mình ra sân chơi đi.

Em đi theo nó, đôi mi cay cay Cúc Nhật nắm tay em:

- Ủa, răng tụi nó về hết mi ơi. Ê Thùy, không học hả ?

- Cô đau, cho phép tụi bây đông.

Cúc Nhật kéo em đứng dậy:

- Vào lấy cặp đi về Vy

Các bạn cùng lớp em ùa ra nhà xe như bầy ong vỡ tổ. Cúc Nhật dúm gói mì gà vào tay em:

- Ăn đi mi, tao mua ở bên xe đó.

Em chiêu lòng bạn, cất gói bánh vào cặp:

- Ai lại ăn giữa đường giữa sá rứa, dị chết. Thôi để tao về nhà ăn nghe.

Ra đến cổng, em chợt có một ý định. Em bảo Cúc Nhật:

- Mi về trước đi nghe, tao lên Nam Giao thăm mộ ba tao.

Cúc Nhật nhìn em rồi nhìn mông ra phía bên kia sông:

- Tao thấy mi bữa ni hơi lạ đó Vy Ủ thì tao về, cho mi được tự do sống với nội tâm. Chừ mi đi bằng chi ?

Em nắm tay bạn bóp nhẹ:

- Tao qua đường đón xe Từ Đàm, mi về một mình đừng buồn nghe. Chiều nhớ đến nhà tao chơi đó.

Nắng đã lên cao, nắng vàng rực, nắng đổ mồ hôi lấm tấm trên lưng em. Em đi theo con đường mòn dẫn lên ngọn đồi thấp. Cỏ hai bên đường thưa thớt rải rác màu tím tím hoa hồ ngươi. Mộ ba nằm im lìm dưới bóng mát táng cây bồ đề. Mẹ đã cho thợ xây một vòng rào bằng xi măng bao quanh, và chính tay mẹ đã trồng những cây hoa tí ngọc trang điểm mộ phần. Đã đúng giờ cho hoa nở rộ. Màu đỏ cánh sen của ngàn hoa bùng thắm một góc đồi. Em sờ lên từng cánh hoa, từng phiến lá nhỏ căng mọng nhựa sống mà nghĩ đến một người đã chết, nhưng hình bóng vẫn sống hoài trong em. Ba đây, ba đang nhìn em từ tấm ảnh màu in trên phiến đá hoa trắng. Chiếc mũ lưỡi trai che khuất mái tóc bông bênh. Em ngồi xuống, tựa đầu vào tấm bia lạnh. Tay mơn man từng phiến đá vô hồn, gọi khẽ: "Ba ơi, ba ơi !!!"

Nắng chiếu xuống đầu em nóng ran. Em mở cặp lấy chiếc mù soa lau trán. Tay em chạm phải gói bánh Cúc Nhật đưa hồi nãy, tờ giấy bao bên ngoài đã thấm mỡ trắng... c, em chợt nghe bụng đói cồn cào. Em đặt gói bánh lên mộ ba và xá bốn vái:

- Ba ơi, về ăn bánh với con, bánh mì gà mà ngày xưa ba thích đó, có dưa leo, có cà rốt ngon lắm ba ơi.

Em nhoen cười với tấm ảnh ba, hình như ba cũng sắp sửa mỉm cười. Đôi mắt ba sáng chi lạ, như lời bà nội nói: cặp mắt thẳng Bảo giống y hai ngọn đèn pha Bà nội nói rồi bà nội cười một mình khi nhìn ảnh ba Nhưng mẹ thì không thế. Mẹ lặng người đi mỗi lần nghe bà nội nhắc đến ba, rồi mẹ úp mặt vào đôi bàn tay búp măng, mẹ khóc lặng lẽ. Em cũng thích nhìn hình ba lắm. Ba oai như một ngọn núi. Bây giờ thì em chỉ biết nhìn hình để mừng tượng đến ba, vì hồi ba còn sống, em còn nhỏ quá chưa đủ trí khôn để giữ những kỷ niệm hồng trong quá khứ. Em chỉ nhớ mang máng là, chiều chiều ba thường chở em ra vườn bông chơi bằng chiếc Vespa của bạ Theo lời mẹ kể, ba yêu em hơn cả Cu Quang, cháu đích tôn của dòng họ Hoàng. Ba thường bảo em có đôi mắt thật ướt, về sau thế nào cũng khổ vì tình. Bởi thế ba thương em nhất nhà để đền bù lại những mất mát mà có thể sau này em sẽ nhận chịu. Hình như em đã ngồi đây lâu lắm. Mặt trời đang ở đỉnh đầu và chiếc bóng em in lên mộ chỉ còn là một vòng tròn bao quanh thân em. Em uể oải đứng dậy, bốn bề thanh vắng, buổi trưa nghĩa trang thật yên tĩnh.

Em về đến nhà gần một giờ trưa. Bà nội hoảng lên:

- Trời ơi, con đi mô mà nắng nôi dễ sợ rứa, mặt mũi đỏ rần.

Em rút chiếc cặp xuống bàn:

- Xe buýt đông quá, con đợi hơn một tiếng mới có xe rộng chỗ. Mẹ ăn cơm chưa ?

Bà nội thở dài :

- Mấy đứa nhỏ ăn rồi, tao thì chưa. Chờ mẹ mị Không biết con mẹ Bảo đi mô mà giờ ni chưa chịu về.

Bích Ty từ trong nhà chạy ra:

- Chị Vy ơi, mẹ đi mô mà lâu về rứa ?

Em bực tức đến ngồi trên bực cửa:

- Tao mới đi học về mà, ai biết mẹ đi mô.

Thấy mặt Bích Ty xịu xuống, em an ủi :

- Đi ngủ đi Ty, chút nữa mẹ về.

Bích Ty đến bên em thở thê :

- Chị Vy ơi, khi sáng em viết chữ đẹp được cô giáo thưởng năm cây kẹo đó.

Em vuốt tóc nó :

- Rúra hả ? Bích Ty của chị giỏi ghê ĐỂ rồi chị sẽ thưởng cho em nữa nghe. Em ưa chi ?

Bích Ty ngoan ngoãn ngồi xuống bên em :

- Chị Vy ơi, mai một chị mua cho em hộp viết chì màu nghe.

Em ôm đầu Bích Ty vào ngực :

- Ủ, ừ, Bích Ty thiệt giỏi.

Gió chiều thoảng nhẹ, ngôi vườn im bóng, phơ phất tấm màn xanh treo trên cửa sổ. Bích Ty đã lim dim ngủ trong vòng tay em. Bà nội dọn cơm lên bàn :

- Ăn ba hột với mẹ rồi đi ngủ con. Chắc mẹ mi không về rồi đó.

Em vào giường nằm cho đỡ nhức đầu. Bích Ty và Cu Quang đã ngủ say bên cạnh em. Em định thức đợi mẹ về, nhưng hai mí mắt nặng trĩu, em ngủ quên lúc nào không hay. Khi em chợt tỉnh, đồng hồ trên tường gõ bốn tiếng. Em nghe bà nội nói chuyện với mẹ Ở nhà ngoài :

- Bích Ty chờ con khóc rề rề, mãi đến khi con Vy đi học về dỗ nó mới chịu ngủ.

Tiếng mẹ nói nhỏ :

- Hồi sáng đi thăm mấy người bạn thân dạo học cùng lớp con. Họ đi Sài Gòn lập nghiệp một thời gian chừ về lại Huế. Có anh Huy nói con mới biết đó chớ. Trưa định về, thì họ nín lại ăn cơm...

Em chợt nghe buồn, thật buồn.